

Rememrança de tres amics

FRANCESC MIRALLES
SANTI MARTÍNEZ SAURÍ
ENRIC VENDRELL

FRANCESC MIRALLES I MESTRE (1924-2012)

En **Francesc Miralles i Mestre**, va néixer un 13 d'abril de 1924, era fill d'una família d'industrials del tèxtil del Vallès, home treballador, extremadament responsable, estudiós, inquiet i compromès, de conviccions profundament cristianes i catalanistes, ja de ben jovenet participava en agrupacions juvenils de la seva Sabadell natal, on va conèixer a la seva companya de tota la vida, la **Concepció**, amb la que va tenir 6 fills i 8 néts.

En **Francesc** era llicenciat en enginyeria industrial, i també era diplomad en organització i gestió empresarial. La seva formació el va portar a dirigir una empresa metal·lúrgica a Torelló entre 1956 i 1963. En aquesta població, també va establir una dilatada i extensa activitat associativa, va fundar el Club Infantil, el Moviment de graduats de la plana de Vic, i dirigia el Full parroquial de Torelló entre d'altres. A conseqüència de la seva intensa activitat, va conèixer personalment al aleshores tinent de la Guàrdia Civil, Antònio Tejero Molina, destinat a la caserna de Torelló, i amb el que va tenir un parell d'enfrontaments per la seves activitats a la vila. Poc podia imaginar que uns anys més tard, aquell tinent ens sorprengué a tots l'any 1981, amb un intent de cop d'Estat, coincidint en un període en que en **Francesc Miralles**, s'havia convertit en el primer alcalde democràtic de Masquefa després de la llarga dictadura franquista.

A en **Francesc**, l'unia una forta amistat amb el que fou president del Parlament de Catalunya entre 1984 i 1988, en Miquel Coll i Alentorn, amb el que compartia la seva formació acadèmica i la seva passió per la Història de Catalunya. Fruit d'aquesta relació, i dels seus ideals, l'any 1959, és va

convertir en militant d'Unió Democràtica de Catalunya, partit del qual fou representant de la Comissió d'Indústria, Conseller nacional i membre actiu d'altres comissions. Amb l'objectiu que la gent gran participés activament en la societat, va estar membre constituent de la Unió Europea de Seniors i cofundador de la Unió Catalana de Seniors.

La família Miralles, va arribar a Masquefa a l'any 1963, quan a en **Francesc** li van oferir el càrrec de director de la fàbrica Rogelio Rojo, i ell va decidir acceptar per que la proximitat de Masquefa amb Barcelona facilitava els estudis dels seus fills, i per el repte professional que suposava modernitzar la fàbrica. La construcció de l'edifici amb sostre de dents de serra és obra de la seva època com a director a l'any 1973. La seva trajectòria a la "Fàbrica", el va convertir en un persona molt coneguda i respectada a la Vila de Masquefa, i per això va encapçalar les llistes de CiU durant les primeres eleccions democràtiques després de la dictadura franquista a l'any 1979.

Com a resultat d'aquestes eleccions, el dia 19 d'abril **Francesc Miralles i Mestre**, amb 54 anys, es convertia en el primer alcalde democràtic de Masquefa després de la guerra civil. No va ser un període gens fàcil, com be deia el poeta Martí i Pol tot estava per fer i tot era possible. La transició democràtica després de 40 anys de dictadura, havia de superar molts obstacles, ànsies, rancúnies i fantasmes del passat. Avui és de justícia històrica, agrair-li a en **Francesc** tot el seu esforç i dedicació per haver contribuït a iniciar el camí pacífic i de convivència del nostre procés democràtic.

Aquest 11 de setembre, ens deixava en **Francesc Miralles i Mestre**, en aquell precís instant el seu fill Joaquim l'acompanyava, i ple de sentiment ho va voler anunciar en una xarxa social amb aquestes paraules:

"...El millor dia per un català que ha viscut la postguerra, el franquisme, l'etapa de transició de la dictadura a la democràcia essent el primer alcalde del seu poble en instaurar-se la democràcia. Una persona que ha defensat sempre Catalunya, involucrada de cap a peus per l'estat català i la llengua catalana.....Posats a triar un dia per morir, l'11 de setembre de 2012 és el millor dia per que aquest català.....descansi en pau".

El meu Francesc Miralles

La gesta més important d'ell és sens dubte que va ser un dels fundadors del **full parroquial** dels tres bisbats que tenien els catalans; parlo del bisbat d'Osona, Solsona i Tarragona.

L'invent va donar com a resultat la impressió conjunta del full parroquial que es repartia en cada parròquia. Normalment, cada poble i afegia a més a més un altre full en el que explicava o donava compte dels actes que durant la setmana hi hauria al poble.

En les lliçons d'història de Catalunya del Sr. Miquel Col Alentorn que, cada estiu ens feia a Tona, entre els alumnes naturalment també varem poder comptar amb la seva presència.

Miralles, va ser un bon Alcalde de Masquefa però, els que el varem tractar, mentre es feien tots els possibles per aconseguir canvi de règim i passar a la democràcia serà sempre l'home del full parroquial.

Adéu Francesc!! Pots marxar tranquil sense cap recança, tu has complert com el primer.

Esteve Puigferrat
Barcelona, 13 de setembre de 2012

Benvolguts amics,

M'han demanat de fer una petita semblança d'en Santi Martínez Saurí. I la primera cosa que em ve al cap, a més de l'emoció i l'agraïment, és aquella frase de l'evangeli de Sant Joan segons la qual, si s'escrivissin totes les coses que ell va fer, no hi hauria lloc al món per a tots els llibres necessaris.

Perquè els parlo d'una persona que ha definit tota una època i tota una manera de ser. Tots i cadascun de nosaltres el podem recordar com l'advocat que sentia passió per la seva professió, per la feina ben feta, per la defensa dels interessos legítims dels clients, sempre des de l'equitat i la justícia. Parlo d'un advocat amb gairebé seixanta anys d'exercici i que fins als últims moments de la seva vida seguia encara preocupat pels assumptes de les moltes persones que li havien fet confiança. Era un home que vivia pel dret, que cada dia sentia la necessitat de llegir i d'aprendre'n més, d'estudiar, de trobar nous llibres i noves sentències sobre les qüestions més diverses. I sentia passió pels seus companys, que sempre van trobar en ell un amic i un mestre, un suggeriment, un consell fruit de la seva saviesa i experiència. I si això era així amb els seus companys, amb el seu Col·legi d'Advocats --del qual en va ser vicedegà durant dècades-- què no hauriem de dir de les persones que vam treballar amb ell i que ens vam formar sota la seva tutela? Sempre, Sr. Martínez, sempre seràs el nostre mestre i el nostre guia, i tant de bo que tots els advocats siguem sempre dignes de l'exemple que tu ens has donat dia a dia.

Però seria injust si només parlés d'aquesta feina que tant estimava. Reduir en Santi Martínez només a la seva condició de mestre i d'exemple d'advocats seria ser molt injust. Perquè en Santi Martínez era una persona d'inquietuds infinites. En Santi era una persona de fermes conviccions patriòtiques i polítiques. Poques vegades he vist una persona que estimés tant el país, que estimés tant Catalunya com ell. I no pas amb grans declaracions, ni amb proclames fora de to, sinó d'una manera serena i constant, fent país cada dia, donant exemple, picant pedra, fent servir el català en tots els escrits adreçats al Jutjat, en tots els contractes que sortien del seu despatx... A Mataró, els primers escrits en català al Jutjat porten un nom, una signatura, i és la seva.

I aquest amor al país el va viure també a través de moltíssimes entitats i associacions, però, sobretot, a través de la seva estimada Unió Democràtica de Catalunya, partit amb el qual va militar des de l'any 1950 i amb el qual va ser diputat al Congrés a la Quarta Legislatura. Avui dia fer política és molt senzill, però ell ja la feia des de ben jove, sota el més dur franquisme, quan comprometre's amb Catalunya, amb la democràcia i amb la llibertat tenia un risc i et podia costar el pa, la llibertat o la integritat física. Ell, llavors, en els temps difícils, ja feia política defensant allò en què creia, un país gran i lliure, Catalunya, i una societat més justa i més avançada. Ja està escrit en llibres i és sabut per molts, però dos articles de la Constitució, possiblement els més importants, els que defensen la vida i l'aplicació a Espanya de la declaració

universal dels drets humans, són obra seva. I moltes lleis són també obra seva, nascudes de la seva inquietud i de la seva experiència. Al despatx ja tremolàvem quan es posava a fer esmenes —oi Pepi?— però moltes, d'una manera o altra, van acabar publicades als butlletins oficials amb grans elogis de tothom. Tant li agradava millorar les lleis en tràmit o proposar-ne de noves que, dimecres passat, encara parlava de fer esmenes i, quan va morir, el seu fill Raimon el primer que va dir va ser que el pare se n'havia anat a fer esmenes amb els àngels.

Parlo d'un home just i bo, creient fins al moll de l'os, d'una fe profunda i treballada, no d'estampetes ni de rituals, sinó d'una fe nascuda de la reflexió, del sentiment, de la intel·ligència i també de la gràcia de Déu. I això és vivia en tots i en cadascun dels seus actes. Era un home que es va creure allò d'estimar el seu proïsme, sense jutjar-lo, perdonant-nos a tots els defectes i les febleses i treballant sempre per un món millor i més fraternal. No he de ser jo qui ho digui, però els parlo d'una persona que va fer el bé sempre procurant que allò que fes la seva mà dreta no ho sabés l'esquerra, sense soroll, sense publicitat, sense esperar reconeixements de cap mena, ell que hauria pogut tenir-ne tants i tants.

Els parlo d'un gran home, però tampoc no seria just pensar que tot ho va fer tot sol. L'ha acompanyat sempre una altra persona excepcional, la seva esposa, la Teresa, i de debò que tots dos han fet un equip exemplar. I han sabut portar endavant una família magnífica, uns fills magnífics, en Marcel, l'Adriana i en Raimon, que tenen en els seus pares un exemple enlluernador.

Home de fe, home de país, home de fets, home de feina... El trobarem a faltar. La teva família, Santi, et trobarà a faltar. Nosaltres tots, et trobarem a faltar. Catalunya et trobarà a faltar. Déu, però, té la sort de tenir-te amb Ell i això, a tots nosaltres, ens consola i ens anima a seguir sempre el teu exemple i el teu mestratge.

Descansa en pau i al Cel siguis, que ho tens ben guanyat.

Joan Auladell

Nasqué a Bellaguarda (Les Garrigues) el dia 7 d'agost de 1926.

Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona, l'any 1948.

Va viure a Tarragona pràcticament des del seu naixement, on desenvolupà tota la seva activitat professional al capdavant del seu despatx d'advocat.

Es va casar l'any 1960 amb **Aurora Aubach i Guiu** -mestra, que vivia i treballava a Barcelona- amb qui va tenir cinc fills.

Ha estat una persona estretament vinculada a l'activitat esportiva, cívica i política de la seva ciutat. De la seva trajectòria en aquests diferents àmbits destaquem:

Activitat esportiva:

- Reial Club Nàutic de Tarragona (en va ser tresorer).
- Soci del Club Natació Tàrraco.
- Soci del Club de Tennis Tarragona.

Activitat cívica:

- Membre de la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang (va formar part, en diverses ocasions, de la seva Junta).
- Membre de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Tarragona (va formar part de la seva Junta de Govern).
- Vicepresident del Tribunal Tutelar de Menors de Tarragona, nomenat l'any 1960.
- President del Tribunal Tutelar de Menors de Tarragona, nomenat l'any 1961 i fins l'any 1987.
- Participà a diferents marxes organitzades per Pax Christi, moviment internacional catòlic per la pau, a finals dels anys 50.
- Soci fundador de l'Escola Pax, amb la seva esposa, l'any 1963. (un grup de pares amb inquietuds pedagògiques va creure en un nou projecte educatiu, que en aquella època podia semblar utòpic).
- Director de EMI (Escuela de Mandos Intermedios).
- Formà part del grup promotor de la Llibreria La Rambla de Tarragona, l'any 1968 (entitat catalanista i progressista).
- Promotor de La Marxa de la Llibertat, l'any 1976.
- Membre d'Òmnium Cultural, va ser vocal de la junta del Tarragonès des de la seva fundació fins al 1976.
- Promotor i subscriptor del diari AVUI, des del primer moment, l'any 1976
- Promotor del Congrés de Cultura Catalana, anys 1976-1977.
- Associació de Pares d'Alumnes del Col·legi l'Ensenyança (en va ser president).
- Membre del Consell Econòmic de la Universitat Rovira i Virgili, en representació dels interessos socials, nomenat l'any 1992.

- Membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, en representació del Govern de la Generalitat, nomenat l'any 1995.
- Membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, en representació del Govern de la Generalitat, nomenat l'any 1999. La sessió constitutiva del dia 30 de juny el va nomenar Vicepresident.
- Al llarg de la seva vida, ha estat membre col·laborador de gran nombre d'entitats i associacions socials, com ara: Caritas, Creu Roja, Cristianisme i Justícia, Fundació Arrels, Fundació Vicenç Ferrer, Justícia i Pau, Metges Sense Frontera, ...

Activitat política:

- A finals del franquisme s'afilià a Unió Democràtica de Catalunya, i organitzà el partit a la ciutat de Tarragona.
- A les eleccions constituents de l'any 1977 fou candidat a Senador per Unió Democràtica de Catalunya.
- Director General de Justícia i Dret de la Generalitat de Catalunya (1980-1981).
- Director General de Protecció i Tutela de Menors de la Generalitat de Catalunya (1981-1984).
- Diputat al Parlament de Catalunya, durant les legislatures:
 - II (17.05.1984 – 04.04.1988)
 - III (16.06.1988 – 21.01.1992)
- Senador en representació del Parlament de Catalunya, a la II, III i IV legislatura.
- L'any 2009 s'adhereix a l'associació independentista Sobirania i Justícia.

Morí a Tarragona el dia 9 de setembre de 2012.

EN LA MORT DE L' ENRIC VENDRELL

En ha deixat físicament. Però per a tots els qui l' hem conegut i estimat, l' **Enric** segueix ben viu, com a exemple de moltes coses, d' uns valors en què ell va creure i que visqué intensament, i que ara ens ofereix en un llegat molt valuós i que cal agrair sincerament.

Ha estat un home de conviccions fermes, de creences molt fondes, però portades a la pràctica amb naturalitat, sense cap extremisme, com correspon a una persona que creia en el diàleg, en el raonament, en la confrontació pacífica. Sabia escoltar i meditar, i li agradava convèncer més que no pas vèncer. En ell era perfectament compatible la fermesa de les conviccions amb un tarannà dialogant.

El dia del seu enterrament els seus néts van destacar que l'avi els havia ensenyat la cosa potser més important a la vida: estimar. I ho havia fet amb paraules, però sobre tot amb la seva vida. Havia estat un exemple permanent, diari.

I aquesta és la impressió que ara en tenim els seus amics: ha estat un exemple de com s'estima. I justament ara, en temps difícils i de desorientació, ens calen aquests exemples, l'afirmació d'uns valors que no són d'abans ni d'ara, sinó de sempre.

Jo, aquí, vull destacar-ne quatre: la família, l'Església, el país i la política.

Bon fill, bon espòs, bon pare, bon avi i bon germà, ha mort voltat dels seus, recollint així allò que havia sembrat: una família unida i que s'estima. Quin bon llegat, quina bona lliçó...

Ha estat sempre un bon creient. Però un creient lúcid, inquiet, que anhelava una Església millor, lliure d'adherències massa humanes, amb cristians conscients i solidaris, dialogant amb tothom, al servei de tots, més dels pobres i humils que dels poderosos... En aquesta línia vull destacar la seva relació amb Justícia i Pau des de la seva creació, en què ell, amb l'**Aurora**, hi va participar.

Ha estat un bon patriota, ha estimat sempre Catalunya, i la presència de la nostra bandera a l'acte de l'enterrament és ben simbòlica. Fou home de catalanitat conscient, ben natural, i no només de paraules sinó també de fets, de dedicació a iniciatives concretes a favor del país.

I aquesta catalanitat el va portar a la política.

Quan ara ha esdevingut un tòpic malpensar i malparlar de la política i, sobre tot, dels polítics, cal recordar que l'**Enric** ha estat un polític honest, amb vocació de servei, coherent sempre amb els seus ideals.

Si em permeteu una confessió personal, quan vaig ingressar a Unió ho vaig fer perquè m'atreia el seu ideari, com m'atreia la seva actuació en els anys difícils de la República i de la guerra; em sentia a gust amb persones com el Sr. Coll i Alentorn.. Però reconec que si vaig fer el pas definitiu per a ser militant va ser perquè per a mi era una garantia de seriositat comptar amb la presència de l'**Enric Vendrell**. Al seu costat mai no vaig dubtar que la meua elecció havia estat l'encertada.

Prop d'ell vaig viure aquells primers anys de vida democràtica tot just encetada, difícils però engrescadors, amb alegries i amb desenganys. Tota una història. I sempre he admirat el seu exemple, de fidelitat tossuda a Catalunya i a unes idees, lluny de tota demagògia, lluny de frivolitats i canvis interessats.

Aquest és el llegat, el magnífic llegat que ens deixa a tots els qui estimem el nostre país i creiem en la necessitat de la política per a fer-lo anar a endavant.

Gràcies, **Enric**.

Tarragona, setembre del 2012.

Santiago Camós i Costa

Si voleu donar-vos de baixa d'aquest butlletí podeu fer-ho enviant

un correu electrònic a l'adreça gentgran@unio.cat